

บทนำ

ลมมรสุมแห่งชายชาติตรี

เดือนหก

ฤดูแห่งลมมรสุม

ฤดูแห่งชายชาติตรี

บนแนวชายฝั่งตอนใต้สุด หาดทรายกว้างใหญ่โดดเด่นสะดุดตา
หันรับระลอกคลื่นจากทะเลกว้างไกลไร้ขอบเขตที่ราวกับเป็นจุดปลายสุด
ของผืนฟ้าและแผ่นดิน

คิมหันต์เพิ่งมาถึง ลมมรสุมจึงก่อตัวขึ้น

เดิมทีท้องฟ้าควรสว่างสดใสสมกับเวลาเที่ยงวัน แต่ถูกกลุ่มเมฆหนา
ลอยเลื่อนก่อตัวจนกลายเป็นสีตะกั่วพัดมาปกคลุม วรรณคลั่งมาพร้อมกับ
วายุที่คึกคักยิ่งกว่า โหมกระหน่ำสร้างความโกลาหลไปทั่วด้าน สี่ทิศแปดทาง
มองไปเห็นแต่ความพว้าเลือน

ผืนฟ้ามืดทะมึนดังคล้ายตัวลงต่ำ มหาสมุทรพลิกม้วนเกิด
เกลียวคลื่นนับพันระลอก คลื่นลมชวนให้หวาดหวั่นขวัญผวาหอบซัด

8 เพลงกลอนดั่งยุทธ์ 1

กวาดกระหน่ำ หักล้างต่อตีกันไปมา บางครั้งสูบตัวลงเป็นห้วงเหว
บางคราวก็พุ่งขึ้นสู่ฟากฟ้า พลังอันเกิดเป็นรูปลักษณะเข้าปะทะโรมรัน
สอดประสานกันแล้วสลายไป เกิดดับเป็นวัฏจักร

เสียงคลื่นแผดดังตั้งเสียงคำรามกลางสมรภูมิ เสียงลมหวีดหวิว
ดุจเสียงทอดถอนใจ

ท่ามกลางภาพลับสนอลห่ม่านเสมีอนวันสิ้นโลกนี้ มีเพียงบุรุษ
เปลือยร่างท่อนบนผู้หนึ่งยืนอยู่บนหาดทราย ประจันหน้ารับสายลมคลื่น
แลฝนกระหน่ำ ชมดูเกลียวคลื่นโดยไร้ซึ่งความหวาดกลัว

บุรุษผู้นี้รูปร่างไม่สูงนัก แต่กำยำล่ำสัน แผ่นอกและหัวไหล่
มีกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ มันขลับดั่งหินผาที่ถูกกระแสน้ำซัดสาดเป็น
ระยะเวลานาน หยาดฝนตกใส่ผิวหนังเข้มคล้ำของมัน ไหลลงไปตาม
ลวดลายรอยสักแปลกตาจากต่างแดนบนร่าง

ไม้พายขนาดใหญ่เล่มหนึ่งที่สูงกว่าบุรุษผู้นั้นปักลึกอยู่ในพื้นทราย
เปียกชุ่มข้างกาย มือขวาของมันกุมไม้พายไว้แน่นเพื่อค้ำยันร่าง ตัวคน
ยืนนิ่งไม่ไหวติงหันหน้าหาทะเล

ทำยี่นคล้ายเรียกง่าย ทว่าภายใต้ลมมรสุมระดับนี้ อาศัยเพียง
ไม้พายค้ำยันก็สามารถหยัดยืนตรงแนวอย่างเป็นธรรมชาติเช่นนี้
แสดงให้เห็นถึงพลังกำลังเหนือมนุษย์ประเภทหนึ่งที่อยู่ภายใน

มองผ่านเส้นผมเปียกโชกหยดน้ำ ดวงตาคู่นั้นมองตรงไปยัง
เกลียวคลื่นที่ซัดสาด

นัยน์ตาเปี่ยมล้นไปด้วยแววมุ่งมาดปรารถนา

เป็นความปรารถนาที่จะรู้แจ้งถึงความเปลี่ยนแปลงแห่งพลัง
แข็งแกร่งและพลังอ่อนโยนอย่างที่สุดจากกลางคลื่นลมที่ठाโถมนั้น

ความปรารถนาที่บริสุทธิ์และยึดมั่นเช่นนี้ บนโลกมีเพียงคน

12 เพลงกลอนคล้องยัก 1

รวมตัวกันแน่นขนัดบนพื้นที่ว่างแห่งนี้ พวกมันบ้างถือร่มเคลือบน้ำมัน บ้างก็ห่มชุดฟาง ยืนตากฝนอันหนาวเหน็บอย่างเงียบๆ นอกจากเสียงฝนแล้ว บนพื้นที่ว่างทั้งหมดเงียบงันจนน่ากลัว

คนสองร้อยคน มือสองร้อยคู่ บ้างถืออาวุธ บ้างถือเครื่องมือทำไร่ ทำนาที่ลึบจนคมกริบ ปากสองร้อยปากระบายลมหายใจแรงที่ท่ามกลาง ความหนาวเย็น ฟันโอขาวออกมาเป็นระยะ ดวงตาสองร้อยคู่สะท้อน แววอันตราย หากสีหน้าแสดงออกซึ่งความหวาดกลัว

ชายฉกรรจ์สองร้อยคนแบ่งครึ่งออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งบน ศีรษะสวมหมวกจุกเก๋* สีขาว อีกฝ่ายหนึ่งพันแถบผ้าย้อมครามไว้บน แขนขวา ระหว่างสองฝ่ายถูกสิ่งๆ ไรรูปร่างหนึ่งแบ่งแยกเป็นช่องว่าง สิ่งๆ ไรที่เรียกว่าความแค้น

คนหนึ่งร้อยที่สวมหมวกจุกเก๋นั้นเป็นคนที่ผู้เฒ่าจวงเรียกมารวมตัว ส่วนหัวหน้าของอีกฝ่ายยามนี้ก็นั่งอยู่ในศาลาตรงข้ามกับผู้เฒ่าจวง

ผู้เฒ่าจวงมองหมาป่าที่อายุน้อยกว่ามันสิบกว่าปีด้วยความ เคียดแค้น

อารมณ์ของหมาป่าอ่อนคลายกว่าผู้เฒ่าจวงมากนัก มันรับกระบอก ไม้ไผ่มาจากลูกน้องที่ติดตามมา จิบสุราเย็นอีกหนึ่งพอบประมาณ จากนั้น ก็มองผู้เฒ่าจวงพลางยิ้มเล็กน้อย

ผู้เฒ่าจวงจงใจแสร้งทำเป็นสงบนิ่ง ดูดกล่องยาเส้นหนึ่งคำ แต่ในใจกลับลอบตำทอหมาป่าอย่างหมดความอดทน

ผู้ที่นั่งอยู่ในศาลาเหมือนกันคือผู้ตรวจการโจวจากจวนว่าราชการ กับ ผู้คุ้มกันที่เป็นผู้ใต้บังคับบัญชาห้าคน

* หมวกจุกเก๋ (จุกเก๋จีน) หรือผ้าโพกทวนจีน เดิมหมายถึงการพันโพกศีรษะชนิดหนึ่งโดยใช้แถบผ้าสีน้ำเงิน ครามคลุมครอบจุกผมของบุรุษ ตามตำนานกล่าวว่าผู้ริเริ่มคือจุกเก๋เลียง ช่งหมิง (จุกเก๋เหลียง ช่งเป้ง) ต่อมาใช้เรียกหมวกของขุนซือแม่ทัพซึ่งเป็นตำแหน่งของจุกเก๋เลียง ลักษณะเป็นหมวกครอบ มีเส้นรั้ว ลายกันหอยโค้งไปด้านหลัง

ใต้ทำผู้ตรวจการมิได้นำผู้ใต้บังคับบัญชาามากนัก ผู้คุมกันห้าคน นั้นต่างก็พกมาเพียงกระบอง มิได้เหน็บดาบที่ข้างเอว พวกคนมามากขึ้นอีก ก็เปล่าประโยชน์ การต่อตีกันระดับนี้มีไม้เท้าแค่มันซึ่งเป็นผู้ตรวจการตัวเล็กๆ คนเดียวจะสามารถควบคุมได้ มันและผู้ใต้บังคับบัญชาเพียงแค่นั่งอยู่ในศาลาอย่างเงียบๆ ฝ้ารอคอยให้ในนาที่สุดท้ายฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะ ขอยอมจำนนก่อน

ที่แห่งนี้คือซานอำเภอก้วนเซียนแห่งชื่อชว่น* ศาลาชมทิวทัศน์นี้มีประวัติความเป็นมานับร้อยปี นามว่า 'ศาลาลู่หลิ' ชื่อเรียกบอก ความหมายว่าตั้งอยู่บนทางห้าหลีกนอกอำเภอก้วนเซียน

บริเวณหลายสิบหลีกรอบอำเภอก้วนเซียน การต่อตีกันของตระกูล ต่างๆ ในแต่ละหมู่บ้านตำบลเกิดขึ้นไม่รู้กี่มากน้อยแล้ว ล้วนแล้วแต่นัดหมายกันมาสะสางบนพื้นที่โล่งหน้าศาลาลู่หลิแห่งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการ ใช้วาจาสะสาง หรือจะใช้อาวุธสะสาง คนในอำเภอก้วนเซียนที่โล่งแห่งนี้ ไม่มีต้นไม้เจริญเติบโต นั่นก็เพราะพื้นดินในหลายสิบปีมานี้แปรเปลี่ยน คำสาปแช่ง ด้วยโลหิตของผู้ที่ตายอย่างไม่ได้รับความเป็นธรรมนั้นมีมาก จนเกินไป

มองออกไปจากศาลา ทิวเขานอกอำเภอก้วนเซียนเรียงสลับซับซ้อน ทั้งต่างยังเป็นป่าลึก นับแต่โบราณอำเภอก้วนเซียนเป็นสถานที่ชุกชุมไปด้วยโจรเถื่อน ในเมืองหลวงมีคำกล่าวโบราณว่า 'ชมซานก็ให้ชมซาน ชมซานแล้วก็หนีไปอำเภอก้วนเซียน!' ความหมายก็คือถ้าหากเกิดเรื่องในเมืองหลวง พอพ่ายแพ้เข้า อย่างมากก็ไปอำเภอก้วนเซียน หนีไปเป็นโจรในป่าลึก! ด้วยเหตุนี้จึงรับรู้ได้ว่าชาวอำเภอก้วนเซียนนั้นหัวทลาย

* ชื่อชว่น (เสฉวน) เป็นมณฑลหนึ่งทางตะวันตกเฉียงใต้ของจีน อุดมด้วยทรัพยากรธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ และมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน มีชื่อเรียกย่อว่า 'ชว่น' และ 'สฺ' และเนื่องจากในสมัยจีนอัน ชื่อชว่นเป็นที่ตั้งของแคว้นปาและแคว้นสฺ จึงมีอีกชื่อเรียกหนึ่งว่า 'ปาสฺ'

ก็เหมือนกับผู้เฒ่าจวงผู้นี้ วันนี้คือตาเฒ่าเจ้าของที่นาผู้มีหน้ามีตา คนหนึ่งในตำบลสุยโถวแห่งอำเภอก้วนเซี่ยน ซ้ำยังเป็นเจ้าแก้วใหญ่ของร้านค้าอีกหลายร้าน ทว่าตอนหนุ่มเดิมที่มีโชโจรหรือทมิฬมาหลายปี หลังสะสมทรัพย์สมบัติได้ก้อนหนึ่ง มันปรารถนาที่จะลงหลักปักฐาน และด้วยในหลายปีมานี้ทางการก็ไร้อำนาจที่จะปราบปรามมัน สองฝ่ายจึงประองตอง ผู้เฒ่าจวงได้รับการอภัยโทษแต่ต้องรับใช้ทางการ โจรผู้สังหารคนโดยไม่กะพริบตากลับกลายเป็นเศรษฐีใบหน้าอ้วนกลม ผู้หนึ่ง จนถึงบัดนี้ก็ล่วงเลยไปสี่สิบปีแล้ว

หมาป่าเองก็มีโชคนที่ดีอะไรนัก เดิมทีอยู่ในเมืองก็เป็นหัวโจกรีดไถทรัพย์สินโดยเฉพาะ งานรองลักลอบค้าขาย คบค้าสมาคมกับโจรป่าในละแวก พื้นเพสกรปรกเช่นเดียวกันกับผู้เฒ่าจวง

ส่วนการวิวาทของคนสองร้อยในครั้งนี้ คนมากมายในที่นี้ล้วนไม่รู้สาเหตุที่ดีกันนั้นคืออะไร เดิมทีเป็นเพียงแค่เรื่องเล็กน้อยเหมือนน้ำผึ้งหยดเดียว คนตัดไม้คนหนึ่งหาบฟืนไปเร่ขายในเมือง แล้วเกิดโต้เถียงกันกับลูกหาบขึ้น คนตัดไม้ถูกรุมกระที่บจนขาหัก จึงเกณฑ์พรรคพวกในหมู่บ้านมาแก้แค้นในเมือง ฝ่ายตรงข้ามเองก็เรียกพรรคพวกมา ทั้งสองฝ่ายไปหาลูกมือมาสมทบชั้นแล้วชั้นเล่า หลังจากต่อยตีกันเล็กๆ หลายนรอบ ตีกันจนล้มตายไปสามคน คนที่บาดเจ็บก็มีสี่สิบกว่าคน สองฝ่ายต่างต้องการเงินทองมาชดเชย จึงนำอันธพาลมามากขึ้นกว่าเดิมเพื่อหวังแบ่งผลประโยชน์กัน...ที่แท้เป็นเพียงความพยายาพที่คนมูทะลุไม้ก็คนผูกขึ้นพัฒนาจนกลายเป็นการคุมเชิงกันของคนใหญ่คนโตในอำเภอ วันนี้จึงนัดมาตัดสินกันที่นี้

ผู้ตรวจการโจวมองดูคนสองร้อยนอกศาลาเหล่านั้นพลางทอดถอนใจ หากว่าตีกันขึ้นมาจริงๆ ไม่รู้ว่าในบรรดาพวกมันจะมีกี่คนที่ทำได้

กลับบ้าน...

หมาปารอจนทนต่อไปไม่ไหวอีกแล้ว ในที่สุดก็ทำลายความเงียบ ยิ้มยิงฟันสีเหลืองสองแถวนั้นพลางกล่าวขึ้น

"ข้าว่ายามอยู่ก็ล่วงเลยไปนานแล้วนะ ผู้เฒ่าจวง ยังจะให้พี่น้อง ด้านนอกตากฝนอีกหรือ รอบนี้พวกเจ้าจะสู้หรือไม่"

ผู้เฒ่าจวงมองหมาปาอย่างเคียดแค้น แต่กลับมิกล้าชยับลงมือ ทั้งหมดเพราะชายฉกรรจ์ร่างผอมที่นั่งอยู่ข้างกายหมาปาในยามนี้ พกดาบไว้ที่ข้างเอว

ชายฉกรรจ์ร่างผอมคนนี้สวมเพียงเสื้อกั๊กใยฝ้ายบุหนังแพะเพียง ตัวเดียว เผยให้เห็นท่อนแขนยาวสองข้างที่กล้ามเนื้อแข็งแรงเหมือน เหล็กกล้า ศีรษะด้านซ้ายเรียบโล้น บนนั้นคือรอยแผลเป็นอันน่าสลด เป็นทางยาว ดาบที่ข้างเอวยาวจนปลายฝักลากพื้น แม้มิได้ชักออกมา แต่กลับทำให้ผู้ที่ได้เห็นรู้สึกถึงความสิ้นหวังจริงๆ แค่เห็นก็รู้ว่าเป็นนักเลง ที่ฆ่าคนมาแล้วไม่น้อย

เรื่องของจำนวนคน คนที่ผู้เฒ่าจวงเรียกมา มีพอๆ กันกับหมาปา แต่เพราะว่าข้างกายหมาปามีคนผู้นี้เพิ่มมาอีกหนึ่ง ผู้เฒ่าจวงรู้ว่าต่อไปให้ ตนพาชายฉกรรจ์มาอีกร้อยคนก็หาประโยชน์ไม่

ผู้เฒ่าจวงแม้มิได้ท่องยุทธภพมาหลายปีแล้ว แต่ยังคงได้รับข่าวสาร อยู่เรื่อยๆ และสืบทราบมาแต่ต้นว่าหมาปาใช้เงินทองจ้างลูกมือฝีมือดี มาสมทบ

คนผู้นี้แซ่เงิน ในยุทธภพไม่มีใครรู้ชื่อเสียงเรียงนามของมัน เพียง เรียกมันว่า 'เงินดาบปีศาจ' วิทยุหนุ่มลัทธิชิงปล้นละแวกเจิ้งตุจวนมีโทษตาย หลายคดี แต่กลับสามารถสังหารเจ้าหน้าที่ที่ล้อมจับด้วยตัวคนเดียว ครั้งแล้วครั้งเล่า ได้ยินว่าครั้งหนึ่งเงินดาบปีศาจกำลังเรียกใช้นางโลม

ทางการได้รับข่าวคราวจึงมาล้อมจับ มันใช้ดาบเล่มเดียวทะลวงวงล้อม ด้วยร่างเปลือยเปล่า ดาบเร็วสังหารสามสิบคนติดต่อกัน ตนเองกลับมิได้สูญเสียแม้เพียงผมสักเส้น หลังจากเหตุการณ์ประหลาดครั้งนั้น มันก็ได้รับฉายาเพิ่มอีกชื่อคือ 'ดาบภูตผีสามสิบ'

เจ้าลูกเต๋าหมาปาผู้นี้กลับคบหากับคนที่ร้ายกาจถึงเพียงนี้!

"ว่าอย่างไร ผู้เฒ่าจง เจ้ายังรอใครอยู่อีก" หมาปายิ้มพลางเร่งเข้าอีกครั่ง ครานี้มันจ่ายเงินจำนวนมากเพื่อซื้อเชิญเงินดาบปีศาจมา แม้ว่า จะเจ็บใจเล็กน้อย แต่พอลึกคิดว่าประเดี๋ยวผู้เฒ่าจงจะทำหน้าเป็นหมาจรจัด ยอมจำนนต่อหน้าตนเองก็นับว่าคุ้มค่า

เงินดาบปีศาจที่อยู่เบื้องหลังมันเองก็เข้าใจ ยื่นมือขวาออกมา นิ้วมือติดเบาๆ บนปลายด้ามดาบ

ผู้เฒ่าจงมองเห็นอิริยาบถนี้ก็เกิดความรู้สึกเย็นวาบที่สันหลัง

หมาปาบ้าอำนาจและไม่ยอมคน "หากเจ้าไม่ยอมคน "หากเจ้าไม่ยอมสู้ก็ช่าง ข้าหมาปา ก็ไม่ยอมบีบบังคับ...ได้เท่าใจว ท่านเห็นว่าเรื่องนี้ควรแก้ไขอย่างไร"

ผู้ตรวจการโจวคิดหาโอกาสใกล้เคียงแต่แรกแล้ว ยามนี้เห็นสถานการณ์แจ่มแจ้ง รีบเอ่ยปากอย่างไม่รอช้า "ประนีประนอมกัน นั่นคือสิ่งที่ดีที่สุดแล้ว ข้าว่าเอาตามนี้เถอะ คนที่ถูกตีตายก่อนหน้า ทุกครอบครัว จะได้รับเงินชดเชยสามสิบตำลึง คนที่บาดเจ็บเองก็ดูอาการแล้วให้ ยาชดเชยทั้งหมด จัดโต๊ะสำหรับงานเลี้ยงสุราสักห้าสิบโต๊ะที่หอไต้ชิง ในเมือง ทุกคนดื่มคนละจอก ยุติกันด้วยมิตรภาพ สองท่านเห็นว่าอย่างไร"

ผู้ตรวจการโจวแม้มิได้กล่าวให้กระจ่าง แต่ขณะพูดล้วนมองไปยังผู้เฒ่าจง ย่อมบอกเป็นนัยว่าเงินค่างานเลี้ยงสุราให้ผู้เฒ่าจงผู้พ่ายแพ้ เป็นคนออก

ผู้เฒ่าจงกัดฟันไม่กล่าวคำ ชดเชยด้วยเงินเล็กน้อยเท่านั้นเป็นเรื่องเล็ก

แต่การยอมแพ้ครั้งนี้ ต่อไปในสายตาคนอำเภอกันเวียน มั่นคงต้องถูกหมาป่าเหยียบย่ำอยู่ได้เท่าไปตลอด แม้ว่าชีวิตจะได้เผชิญอันตรายแบบแต่ก่อน แต่ว่ากิจการที่ดินของผู้เฒ่าจวงยังต้องอาศัยชื่อเสียงหน้าตาหากิน ผู้เฒ่าจวงคือคนกร้านโลก แต่กลับต้องมาเสียหน้าในวันเดียว จากที่เมื่อก่อนรังแกผู้อื่นกลับเปลี่ยนเป็นถูกรังแก มันมีนิยายอมจริง ๆ

คนที่ยื่นอยู่นอกศาลาต่างก็ได้ยินบทสนทนาด้านใน ชายฉกรรจ์ที่สวมหมวกจุก่อเหล่านั้เห็นหัวหน้าเสียบขริ่มไม่เอ่ยคำ ในใจต่างก็หนาวเย็นไปแล้วครึ่งหนึ่ง การสู้กันรอบนี้ดูเหมือนจะสู้กันไม่ได้มากไปกว่านี้

"ผู้เฒ่าจวง เจ้ายังไม่ยอมบอกอีกว่ากำลังรอใครอยู่" หมาป่าเร่งเร้าอย่างต่อเนื่อง "ยังจะพิริ่พิไรอยู่อีก หรือว่า..." มันยิ้มพลางชี้ไปยังเงินดาบปีศาจที่อยู่เบื้องหลัง "เห็นว่าข้าเชิญท่านเงินมา เจ้าก็เลยกระดากอายที่จะพูดออกมาอย่างนั้นหรือ"

ผู้เฒ่าจวงรู้ดีว่ามีอาจถ่วงเวลาต่อไปได้อีก

หากว่าพวกมันไม่มาจริงๆ ข้าก็คงแพ้แล้ว...

ผู้เฒ่าจวงเอ่ยปากในที่สุด "หากข้าพูดออกมา กลัวว่าพวกเจ้าจะนั่งไม่นิ่ง"

"หืม?" หมาป่าแสวงทำเป็นเงี้ยวหูฟังอย่างตั้งใจ กล่าวเหน็บแนมว่า "ตาเฒ่า ชำนาญแล้ว เจ้าก็พูดมาเถอะ!"

ผู้เฒ่าจวงหลับตาสูดหายใจเข้าลึก จากนั้นยื่นมือชี้ไปยังแนวเขาไกลนอกศาลา

"คนในเขานั้น"

สี่พยางค์ถูกกล่าวออกมา คนสองร้อยกว่าพลันมีสีหน้ายำเกรงโดยพร้อมเพรียง

แม้แต่เงินดาบปีศาจเองก็เก็บสายตา

พวกมันต่างรู้ดีว่าคนในเขาหมายถึงใคร

ผู้คนนอกศาลาเหลี่ยมหลังพร้อมกัน ทอดตามองสถานที่ห่างไกล
เบื้องหลัง ยอดเขาเขียวขจีแอบแฝงอยู่ในหมอกฝน

เขาชิงเชิง

หมาป่ามิได้ยิ้มต่อ

"ตาเฒ่า เจ้าอย่าไปปด" มันกล่าวแต่ละคำอย่างรอบคอบ "ขึ้นให้
พวกมันรู้ว่ามีคนแอบอ้างชื่อของพวกมันมาแต่งเรื่อง เจ้ากับข้ารวมกัน
ก็รับผิดชอบไม่ไหว"

"เจ้าหาว่าข้าผู้เฒ่าจจะเป็นพวกไม่รู้การสมควรหรือ หัววันก่อนข้านำ
เทียบเชิญขึ้นเขาไปเชิญพวกมันมาด้วยตัวเอง"

หมาปากำลังปากสั้น แต่หาได้พูดออกมาอีกไม่

ผู้เฒ่าจวงสีหน้าสงบนิ่ง ความจริงมันปิดบังเรื่องบางอย่าง ไม่ได้
พูดออกมา วันนั้นมันขึ้นเขา แต่มิได้พบเจ้าสำนัก ข้าฝ่ายตรงข้ามยังมีได้
ตอบรับว่าวันนี้จะลงมา คนต้อนรับเพียงรับเทียบเชิญ ฟังคำเรียกร้องของ
ผู้เฒ่าจวงไม่ทันได้ตอบก็ผลักไสมันลงเขา

แต่ว่าอย่างน้อยพวกมันก็ไม่ได้ปฏิเสธข้า...เรื่องนี้จะหาว่าข้าพูดปด
มิได้

ผู้เฒ่าจวงไม่ได้กล่าวอะไรอีก มันแสร้างทำเป็นมองหมาป่าผู้เยอหยิ่ง
อย่างสงบนิ่ง ผู้เฒ่าจวงวางแผนในใจ ต่อให้พวกมันไม่ลงมาหา ขอเพียง
หลังหมาป่าได้ยินคำพูดเหล่านี้ก็จะขอสงบศึกทันที จากนั้นมันก็จะสามารถ
กอบกู้หน้าตาคืนมาได้

แต่ว่ายังต้องดูเงินดาบปีศาจด้วย

เงินดาบปีศาจได้ยินคำว่าคนในเขา แววตาที่หมางเมินทุกสิ่ง

แต่เดิมนั้นก็จางหายไป แทนที่ด้วยสีหน้าระแวงระวังเสมือนสัตว์ป่า

แย้แล้ว เจ้าดาวร้ายนี่เพิ่งเล็งข้าเข้าแล้ว...

ผู้เฒ่าจวงมองดูสีหน้าโหดเหี้ยมของเงินดาบปีศาจแล้วก็หวาดกลัว
ขึ้นในใจ ถ้าหากให้อีกฝ่ายรู้ว่าพวกมันไม่หลงเขามาจริง ถึงเวลานั้น มิใช่
แค่จ่ายเงินแล้วก็จะสามารถคลี่คลายเรื่องราวได้

สองร้อยคนนอกศาลากระชิบกระซาบกัน มีบางคนหันมองภูเขา
แสนไกลลูกนั้นตลอดเวลา ขณะมอง บนหน้ามีความรู้สึกเลื่อมใสชนิดหนึ่ง
กล่าวถึงคนในเขาเหล่านั้น พวกมันเป็นเหมือนตำนานที่ยังมีชีวิต
อยู่

หมาป่าร้อนรนใจ มันหันหน้ามองเงินดาบปีศาจพลางกระชิบ
"ท่านเงิน ท่านเห็นว่าเป็นอย่างไร ครั้งนี้ข้าแค่อยากกอบกู้หน้าตา ท่านเอง
ก็แค่แสวงลาภ ไม่คุ้มที่จะ..."

เงินดาบปีศาจก็ดริมฝีปากกลาง มือซ้ายกุมฝักดาบตรงข้างเอวไว้
แน่นอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว มันมิได้กล่าวความใดๆ ออกมา

หมาป่าเองก็ได้เอ่ยคำ ผู้เฒ่าจวงที่ร้อนตัวอยู่แล้วย่อมมิได้พูดจา
อีก ผู้ตรวจการโจวแม้ไม่กล้าตัดสินแน่ชัดว่าคำพูดผู้เฒ่าจวงเป็นจริง
หรือเท็จ แต่พอได้ยินคำว่าคนในเขา ก็รู้ดีว่าเรื่องนี้ไม่มีพื้นที่ให้ตนได้
ไกลเกลี้ยอีก...

สถานการณ์ในศาลายืดเยื้ออย่างเจียบๆ อยู่เช่นนี้ ทุกคนต่างไม่รู้ว่า
ควรรอจนถึงเมื่อไหร่ สภาพการณ์เปลี่ยนไปจนแปลกประหลาดอย่างยิ่ง

ฝนตกลงบนหลังคาหญ้าฟางไม่ขาดสาย

น่านพักใหญ่

ในกลุ่มคนด้านนอกศาลาพลันมีคนร้องเสียงดัง "เอ๊ะ!"

คนทั้งหมดมองไปยังทิศทางของเสียงนั้น เป็นหนึ่งในชายฉกรรจ์

